

Proč neberu léky?

Důležitou součástí léčby člověka s duševním onemocněním je medikace. Braní či nebrání léků ovlivňuje zásadním způsobem kvalitu péče.

Často se setkáváme s tím, že lidé s duševním onemocněním medikaci nedodržují. Na různých fórech, konferencích, v léčebnách, na besedách či přednáškách padají otázky: Proč pacienti přestanou brát léky? Je medikace důležitá? Je důležité medikaci dodržovat?

I pro člověka s duševním onemocněním jsou tyto otázky těžké, odpověď na ně není černá nebo bílá, dodržování medikace je totiž součástí celého jeho života, jeho postojů, jeho bytí.

Proč vlastně léky neberou?

Necítí se jako blázni, necítí se nemocní. Nemůžou to nikomu říct, všichni by se jim smáli. **Nikdo by to nepochopil.** Někteří mají zkušenost, že jim rodiče či blízcí prášky vyhodí a řeknou jim, že nejsou přece blázni a nepotřebují brát léky.

Lidé s duševním onemocněním neberou léky, **protože nezabírají dostatečně rychle**, nevidí jejich efekt. Ztrácí trpělivost a přestávají tomuto procesu důvěřovat. Nebo zase **zabírají rychle** a oni mají pocit, že **jsou vyléčení**, že už je jim dobře, nepotřebují je brát.

Někteří se necítí dobře, ale řeknou si, že léky jim určitě nepomohou a že to **určitě přejde bez nich**. Stydí se za ně a k doktorovi nejdou. Cítí se dost silní na to, aby problémy zvládli sami.

Když jim není dobře, k psychiatrovi nepůjdou, **mají strach, aby je neposlal ihned do psychiatrické léčebny**. Mohou přece být jen nemocní a nemusí to souviset s duševním onemocněním.

Pokud někomu **léky, které teď bere, nevyhovují**, nepomáhají, raději ještě počká a uvidí, třeba se to zlepší. Když mu je totiž **budou měnit, bude muset do nemocnice nebo do léčebny**, nebo mu bude špatně a bude muset čekat, až ty druhé léky zaberou.

Také jsou lidé, kteří mají období, kdy **nevěří v klasickou medicínu**, chtějí se vracet ke kořenům a raději **vyznávají alternativní způsoby léčby**, věří tomu, že se mohou vyléčit jiným způsobem – bylinkami, homeopatií, pomůže jim léčitel. Nevěří ani lékařům, ani lékům.

Často se lidé, když jim není dobře, upínají k Bohu, chodí do kostela, kde hledají odpověď. Přijmou zde radši výzvu, že **Pán Bůh je zkouší**, přichystal jim tuhle překážku. Musí ji tedy překonat a bude dobře. Oni nejsou nemocní, nepotřebují léky, musí to překonat a složit zkoušku. Pak bude zase dobře.

Lidé s duševním onemocněním beroucí léky **musí omezovat alkohol**. V dnešní době je však alkohol velmi oblíbený a žádaný ve společnosti. Někteří si pak, když jdou na oslavu, do hospody nebo na mejdan, prášky prostě nevezmou, vysadí je, a pak se k nim zase vrátí.

Někdy se bohužel stává i to, že někdo mluví s kamarádem, a ten mu řekne, že byl **u psychiatra, který na něj neměl vůbec čas** a neměl zájem s ním mluvit, dal mu nové léky a **nic mu o nich neřekl**. Jak může být pak člověk motivovaný pro braní léků? Jak se má rozhodnout?

Někteří lidé se zkušeností mají při braní prášků problémy s hmotností, sexualitou. Když si přečtou letáček, najdou tolik vedlejších účinků, že by museli být blázni, aby je jedli. Když si porovnají působení vedlejších účinků léků a projevů nemoci, to co jim vadí a omezuje je, spíše vyhraje nebrání léků proti braní spolu s vedlejšími účinky. Někdy také mají pocit, že jsou pokusnými králíky.

Člověk v mánii prožívá pro něj velmi šťastné období, je mu dobře a **nemá vůbec důvod léky brát**, nemá potřebu, neví, že je nemocný. Vždyť se cítí báječně, všechno zvládá, nic není problém.

I u lidí s duševním onemocněním se vyskytuje **nezodpovědnost a zapomnětlivost**.

Mgr. Jitka Styblíková

Mgr. Jitka Styblíková

VIDA, o.s.

V Horkách 12, 140 00 Praha 4

styblikova@vidacentrum.cz

www.vida.cz
